

**Ένα κέντρον μυστικόν
και φαντασμαγορικόν.**

(Ο Φασουλής κί ὁ Περικλῆς, τὸ ζεῦγος τῶν καθῶν,
ἀσθμαίνοντες εἰς θάλαμον ἑμβαίνουν ἐβρουδόν.)

Φ.— Σιώπα... μὴν κτυφε...
θέλεις νὰ παίξεις μίρος
καὶ φυλακὴ νὰ πῆς;....
πρέπει νὰ γίνης γίρος
σχεδὸν ἑκατοντούτης,
σακάτης καὶ φαφούτης.

Θέλεις καὶ σὺ νὰ δράσης
καὶ βρούτος νὰ πέρσῃς,
κάρα κολοκυθίνια;...
μονάχος τῶρα τρίζε
κί ἀπὸ κανάβι πλίζε
ἄπρα μαλλιά καὶ γένια.

Τὸ στήθος σου κί ἡ ράχη
χρόνων καθμούς νὰ δείχνῃ,
κί ὄλο ταιριτά νέχῃ
κί ἀπὸ βεντουζαίς ἰχνη.

Καὶ ὅσῃν τόση τὴν ὑγεία
νέχῃς πάθ' ἡμιπληγία,
καὶ τάριστερό τὸ χέρι νὰ πιαστῇ καὶ τὸ δεξιὸν σου,
κί ὄλοι κί ὄλαις, Περικλίετο, νὰ σοῦ λένα γίρο ζύσου.

Νὰ σοῦ φάγῃ τὸ φιλό σου καὶ ὅτὸ βρόντο ψευτογράκας,
νὰ μυρίῃς πάντα χῶμα,
δηλαδὴ νὰ γίνης πτώμα,
κί ἕνα κέντρον πάσης νόσου, μαλακίας καὶ μαλακας,
κί ἄλλο τι νὰ μὴ σοῦ λείπῃ, Περικλίετο μπεχλιθάνη,
παρὰ μόνον ὁ Δασπότης, τὸ κερὶ καὶ τὸ λιβάδι.

Π.—Κέποιος κτυφε, βρε Φασουλῆ...

Φ.— Μὴ βγάλης τσιμουδιά...
τί τρομερὸν μυστήριον!...τί μυστικὴ βραχόα!

(Φαίνεται ἕνας βαθυπώγων
δίχως νὰ προφέρῃ λόγον.)

Φ.—Ποῖος σὺ, ποῦ λέξι δὲν μιλαίς;... τὸν θάλαμον ὀρακάλα,
κί ἂν εἶσαι νίος διαβαίνα, κί ἂν εἶσαι γίρος ἴλα.

Π.—Τὸ σύνθημα τὸ μυστικόν...
Γέρ.— Ἐρνάνης, Δόνα—Σόλα...

Φ.—Τὸ σύνθημα τὸ φανερόν...

Γέρ.— Παπούτσι, μαντισόλα.

Π.—Τὸ σύνθημα τὸ κραινόν...

Γέρ.— Ποδάρι τῆς γκαμῆλας.

Φ.—Τὸ σύνθημα τὸ βραδυνόν...

Γέρ.— Καμπίτης, γίρο—Μήλας.

Φ.—'Δικός μας εἶσαι, γίρο μου, φωτιὰ κί ἀστροπελίει,
καὶ πέρα ξύλινο σπαθὶ καὶ ξύλινο τουφεκί,
κί ὡς συνωμότης ἄγριος ἰδῶ μ'προσά σηλωσῶ
καὶ γιὰ παντῆρα σήκωσι τὸ μίζομακτύλο σου.

Π.—Κί ἄλλος κτυφε, βρε Φασουλῆ...

Φ.— Τίς σὺ;....

Γέρ.— Σακάτης γίρος.

Φ.—Δεκτός καὶ σὺ... πλησίαισι καὶ πρέβαιν' ἑλευθέρως.

Τὸ νέον σύνθημα νὰ ἴπῃ,
σακάτη συμπολίτη,
μὰ πρόσθε νὰ μὴν κοπῆ
μὲ τοῦ σπαθιοῦ τὴν μύτη.

Γέρ.— Χαμομήλι, Ροῦ—Βλάς,
καὶ στραγαλατζῆ ταβλάς.

Π.—Κτυφε καὶ τρίτος...

Φ.— Ποῖος αὐτός;....

Π.— Γέρον ἕκ τοῦ
μοῦ φαίνεται τούλαχιστον ἑτῶν τριακοσίων.

Φ.—Πίς του νὰ πῆ τὸ σύνθημα...

Π.— Ποῖο σύνθημα, ζεῦ
αὐτός ἀπὸ τὸ χέλι του μόλις ὅτ'α πόδια στέκει.

Φ.—'Εσὺ λοιπὸν διαρρηγνύς αὐτοῦ τοῦ σκιάχτρο
κί εἰπὶ μας σὺ τὸ σύνθημα τὸ νέον ἀντ' ἐκεῖνο.

Π.— Τοίμπλα, βῆγας καὶ βρογγίτης,
καὶ ρευματισοῖ κί ἄρθροῖτης.

Φ.— Καλῶς ὄρισες καὶ σὺ
ὅτῃν παρὰ τὴν χρυσὴ
μὲ τὴν ξύλινη γροθιά
καὶ τὰ ξύλινα σπαθιά.

Προγῆς καμψοῖς γίρος, κορμὰ σακατεμένα,
ἰτρογίαν τὰ ἔξηπ τῶν Ἀριστογιτόνων,
μὰ πέρνετε, τοὺς εἶπα, μὰ πέρνετε κί ἑμένα;
δὲν πέρνομα, μοῦ λένα, παιδί πενήντα χρόνων.

Προγῆς καμψοῖς γίρος, περικτῶν δυσκόλως,
πρὶν σφίξῃ μὲ ὅτὸ χέρι
κοκκαλινο μαχαίρι,
ἄκοκκαλως καὶ τούτῃ ταμπλάς κεραυνοβόλος.

Μὲ γίρους συνωμότης τὸ κράτος πλημμυρεῖ,
κί ἡμέρα μεσημέρι
μὲ ὅτ'α δικά μας μέρη
τὰ γιροντάκια βγαίνουν ἀντάρτα φλογεροί.

Ὅπου κιαλέρω γίρο σκυφτὸ μὲ ματογραβία,
μὲ τσιμπλαίς καὶ μὲ σάλια,
μὲ τριδίπλο ταμπάρο καὶ μὲ παλρὸ μποξά,
εὐθὺς ἀλλάξω ὄρομὸ καὶ τὸν κутτῶ λοξά.

Ὅπου κутτᾶξω γίρο κουττὸ μὲ δεκανίκι
μὲ πιάσι κρύα φρίκη,
καὶ λέω συνωμότης πῶς εἶναι δίχως ἄλλο,
καὶ μούρχειται μιά σκίφης ὅτ'α πόδια νὰ τὸ βάλλω.

Κί ἂν λείψανὸν πέρασῃ γιροντικό κοντά μου,
εἶχες, τοῦ λέω, τυχη, καμμένη γιροντά μου,
ποῦ πῆθανες ὅτῃν ὄρα, πρὶν βγάλουν μανιφέστο
καὶ νὰ σὶ πᾶν ἄ ρέστο.

Μὰ τί καιροὶ καὶ τούτοι,
βρε Περικλῆ φαφούτη,
νὰ βλέπῃς Ροβασπιέρους
τὰ σκίλεθρα, τοὺς γίρους,

κι' ἀρού σφιγγε τὸ γῆρας ὡς εἶδος καμινέτο
φαντάσου πᾶς τὰ νεύματα τί θνάσαι, Περικλίτο.

Βλέπω περιπολίας και στρατιᾶν γαρόντων
Συλλόγου τεκταινόντων.

Ἴδού μας πλησιάζου μετὰ βοῆς μεγάλης
και μάτια ὅτι σκοτάδι γυαλλίζου σάν τῆς γάτας,
ὄγκους κρυφῶν ἰγγραφῶν βασταζου ὑπὸ μάλης,
βίβλους τοῦ Κομφουικου και τῆς Μαχαβαράτας.

Ἄλῆρ μπαλιέρ μου λίνω, ἕφι μπαλιέρ τοῦ λίω,
και τοὺς κυτῶ και κλαίω,
Σωστὸ γηροκομῆο, γίροι κι' ἰδῶ κι' ἔκλι,
πῆσαν και τὸν Καμπίτη, ποὺ τοῦκαφα λιθάνι....
προχθὲς μῆς ὅτ'α Παλάτζη, μετὰ πόρα φυλακῆ,
και βίβλιται σάν πρῶτα κανίνας δὲν τοῦ κανέι.

Τὸ παν. ὅτὸν κόσμον χλείω
κι' ὁ νόμος ἀπηνῆς,
μὲ ὅτ' ἀχυρα κανεῖς
φύλλους ἔς μὴ γυρεῖς.

Μέγας χορὸς Γερόντων τὰ Λοιδθία πνεόντων.

(Καίτι γίροι σάν τοῦ Φάουστ εἰς τὴν αἰθουσαν προβάλλου
και κουβαριασμένοι ψέλλου.)

Χάχα χάχα, χίχι χίχι,
ὁ καθῆς μας ξεροθῆγι
μὲ τὸ χέρι ὅτὸν ταμπάκο,
μὲ τὸ πόδι μῆς ὅτὸ λάκκο.

Τρέξ' ἡ μύτη μας ποτάμι,
και σαλεύει τὸ κορμί
σάν ἀδύνατο καλάμι
ὅτῶν ἀνέμων τὴν δρμή.

Ὅλοι σωματόται ποῦροι,
ὅτὸν ὄικο μας ὄμιλο
τὸν κουτὸ και τὸν καμπόρη
δώστε φλασκόμηλο,
μήπως τοῦτο τὸν ζιστάνη
κι' ἀπὸ κρύου δὲν πεθάνη.

Τριψέτι μας στήθη κι' ὄμιος
μῆπως ἔτσιναγλιαντήσου,
φίρτε μας και νοσοκόμους
γιὰ νὰ μᾶς νοσοκομήσουν.

Σούτ, μὴ μάθουν τὸνομά μας,
κι' ἔχετε γιὰ σύνθημά μας
σπληναις, ἄντερο, φλησκουῖ,
κανθαρίδα και μαντζουῖ.

(Ἐνθ τοιαῦτα τραγοῦδου τὰ λειψανα τῶν πόνων
προβαίνει γίρων πολὺς ὀκακοσιῶν χρόνων,
κι' ἔξαρφ' ἀποκαλύπτεται καταμωσῆς τῆς σάλας
ὁ γίρων Μιδουσσάλας.)

Ὁ Φασ.— Βοῖ καλῶς τὸν Μιδουσσάλα
μῆς ὅτὸν κόκκινη τὴν σάλα.
Κύττα χρόνια, κύττα γένημα, τῶν ἀρχαίων ἀρχαιότης,
βρυκολάκισαι και τοῦτες γιὰ νὰ γίγη σωματόται.
Ἐπιστήμας Πρέσιδρον σας τὸν Βρυκολάκα κηρύττω,
καθαίρω τὸν γίρο-Μῆλα, ζήτ' ὁ Μιδουσσάλας, ζήτω.

Κύττα κύττα, Περικλή μου, πῶς ὄργξ ὅτὸ σπητικό μας
βρυκολάκων ἔσπηρη τρέχα...
μορασι τοὺς καραμίλαις τῆς ἀλτίας και τῆς γόμας
γιὰ νὰ πάθουνε τὸν βῆχα,
και προτοῦ νὰ τὰ ταῖτῶσουν κι' ἐπιστρίων εἰς τὸν τάφρον
τὴν ἀνάγνωσιν ν' ἀκούσουν σωματοκῶν ἰγγραφῶν.

(Αὐτὰ τοῦ λίγει, κι' ἰγγραφα συμβολικὰ διαβάσει,
ποῦ γύνουν δηλητήρια τῆς κόρης τοῦ Βοργία,
κι' ὁ Περικλῆς σιγὰ σιγὰ τὴν λάμπα καταβάσει
κι' ἀπλόνεται τριγύρω νῦξ ὡς εἶδος Βαλπουργία.)

Ἐγγραφα συμβολικὰ κι' ἐν πολλοῖς τρομακτικὰ.

Ὁ Φασ.— Ἄλι σας και μάλι σας,
πίτρα ὅτὸ κεφάλι σας,
και πολὺ τὸ χάλι σας.

Μῆλας, μῆλο ὀτῆ μῆλι,
οἰσκούλα κι' ἀπῆγναις,
μπακαλιέρος σπορδαλιέ,
και κουκῆ μετὰ ρήγανη.

Στόμ' ἀμίλιτο, κουγγῶ,
και παραμυῖνο χέρι,
Ἄν-Πιτοῦ, Μαντάρ' Ἀγγῶ,
μαυροκόκκινου πιπίρι.

Μελετάτε μελετάτε τὴν φιλόσοφον ἀγέλην,
τὴν διάνοιαν τῶν ὄντων κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην,
τὴν ὄντοτητα τῆς ὄλης,
τὸ ποικίλον ἐν ποικίλοις,
τὸν ἰπῆγιον Ἀρτέλιον και τὸν ἐν τοῖς οὐρανῶς...
κλειστέε καλά τὴν πόρτα γιὰ νὰ μὴν ἰθῆ κανεῖς.

Μελετάτε τὴν καθ' ὄλην και τὴν κατὰ νοῦν Ἑλλάδα,
τὸν Μπερτόλδο, τὴν Μαρκόλα, τοῦ Γαῖδαρου τὴν φολῆδα,
τὸν τοῦ Κρούσου Ροβινῶνα, τὴν πιστὴ τὴν Γενεβέρα,
τὴν κοντοῖνα, τὸ σακμῶνι, τὸ πικίτο και τὴν πρέρα.
Φωταῖνας ἰδίται Πύλας, μετὰ και τῆς Σταμκουῖ τὴν Κίρρο,
μαντζουράνα ὅτὸ κατῶι νὰ σ' ἰδᾶγκωνα ὅτὸ σβίρο.

Σύλλογος νεκρῶν σκαλιέρων
και καταστρεφῶν κι' ὄλεθρων,
ταραμάς και πακαρούνα, φάρμα κόκκινη ὀτῆ γάλα,
σακαράκλαις ἀλειμμέναις μετὰ γλαυῖται τῆς βεδουρας,
και θοράταις κηρόδραις μετὰ τῆς λουθριαις τὸ γάλα,
ποῦναι θρεπτικὸ γιὰ ἄλιους σάν κι' ἔκλινο τῆς γαῖδουρας.